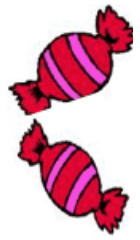

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

נא לא לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

מוצש"ק	הד"נ	זמני השבת
17:16	16:01	ירושלים
17:15	16:04	חיפה
17:17	16:16	תל אביב
17:19	16:17	באר שבע

יור"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק תברון תובב"א

בס"ד <> שבת קדש פְּרֻשֶׁת מִקֵּץ - חֲנֻכָּה <> ב' טַבַּת התשע"ג <> גְּלִיוֹן מִסְפָּר 60 <> שְׁנָה שְׁנִיָּה <>

וקְדָה! אַחֲשָׁבָה "חֲנֻכָּה וְאֵצֶת הַבְּטָחוֹן"

שבת שלום לכם, חברי היקרים והאהובים. לאחר הדלקת נר חמישי של חנכה, ישבנו ליד החנכיה ואבא ספר ספור, כפי שנהג כל לילה לאחר הדלקת הנרות. מעשה היה ביהודי שפנה אל הרב יוסף אהרן רבינוביץ בשאלה. היות והרופאים פקדו עליו לאכול רק מאכלים קלים מיד לאחר בשולם, האם רשאי הוא לאכול פשטידה בשבת? ענה לו הרב: רשאי הנך לאכול פשטידה בשבת ולא יזיק לך מאומה, "שבת היא מלזעק ורפואה קרובה לבוא". חזר האיש ושאל: האמנם, לא יזיק לי? האיש היה בטוח שיקבל מהרב הבטחה נוספת. אמר לו הרב: לא, אסור לך לאכול! שאלתך בפעם השנייה, מוכיחה שאמונתך בכחה של השבת רופפת, ומשום כך אסור לך לסמך על זאת, אלא עליך למלא בדיוק אחר הוראות הרופא. כך היה גם אצל יוסף, לילי הסתפק יוסף בבקשה אחת משר המשקים "פי אם זכרתני" לא היה בכך משום עול, השתדלות כזו לא היתה מהנה סתירה לבטחוננו. אך יוסף הוסיף ואמר "והזכרתני", פעמים שטח את בקשתו לפני שר המשקים ובכך היתה משום הגזמה לבעל בטחון כיוסף הצדיק, ועל כך נענש בעוד שנתיים בבית הסוהר. בתפלת השמונה עשרה אמרנו את תפלת ההודאה לה' שתקנו חכמים: "כשעמדה מלכות ינו הרשעה, על עמך ישראל, להשפיתם תורתך ולהעבירם מחקי רצונך... מסרת גבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, וזדים ביד עוסקי תורתך... ואחר כך באו בניך לדביר ביתך, ופנו את היכלך, וטהרו את מקדשך, והדליקו נרות בחצרות קדשך. וקבעו שמונת ימי חנכה אלו, להודות ולהלל לשמך הגדול". מתתייהו ובניו, למרות שמעטים היו וללא שום ספוי הגיוני לנצח את צבא ינו המאמן והמציד בכלי הנשק הטובים ביותר שהיו בימיהם, לא חששו, אלא הכריזו מלחמה גלויה על תרבות ינו ועל כל מי שקבל על עצמו את דתם. בטחונם המלא בה' הוא שסייע להם לנצח את הצבא הטוב ביותר בעולם שהיה אז, לא בנשק מתחכם, לא עם חיילים רבים, אלא בכח "מי לה' אלי". הבה נלמד כיצד עלינו לבטח בה', ואם נבטח באמונה שלמה בה', ננצח את כל אויבנו, כנאמר "יהי חסדך ה' עלינו כאשר יחלנו לך".

להתראות בשבוע הבא בעלון פרשת ויגש, יונתו.

דואר אלקטרוני - info@ohrshalom.net

כתובתנו באינטרנט - <http://www.ohrshalom.net>

"נר ה' נשמת אדם" – העלון יוצא לעילוי נשמת התינוק יונתן פלמר הי"ד

החיזה גפרטה

1. מה מבדיל בין פרעה לבין יוסף?
2. אילו חפצים מסמלים מלכות!
3. מי היה צריך לקבל אשור לפני שהרים את ידו או את רגלו?
4. שניים, להם שמות כפולים. מי הם?
5. כמה פעמים בכה יוסף ליד אחיו ומה הסבה בכל פעם?

גשילי הפרטה

פרעה חולם חלומות מטרידים, ואין פותר אותם. שר המשקים נזכר ביוסף שפותר את חלמו, ופרעה שולח להביא את יוסף מהקלא. יוסף מצליח לפתור את חלמו של פרעה. ומבין שקרבות שבע שנות שובע, ואחריו שבע שנות רעב. יוסף מיעץ לפרעה לאגור מזון לקראת שנות הרעב. פרעה מתפעל מחכמתו של יוסף, וממנה אותו לנגיד על ארץ מצרים. בעקבות הרעב יורדים בני יעקב למצרים ולא מזהים את יוסף, אך יוסף מכירם. הוא מאשים אותם בגנול, ודורש להשאיר את בנימין אצלו. הוא מחביא בחפציו של בנימין גביע זהב, וטוען שבנימין גנב אותו, ועליו להשאיר אצלו.

הדרה והאדרה

”עדות ביהוסף שמו בצאתו על ארץ מצרים”
(תהלים פ"א פסוק ו')

אמר רבי חייא בר אבא בשם רבי יוחנן:
בשעה שאמר לו פרעה ליוסף: "ובלעדך לא ירים איש את ידו" (בראשית, מ"א פסוק מ"ד)
אמרו איצטגניני פרעה: עבד שלקחו רבו
בעשרים כסף תמשילוהו עלינו? אמר להן: גינוני
מלכות אני רואה בו. אמרו לו: אם כן, צריך
שידע שבעים לשון! בא המלאך גבריאל ולמדו
שבעים לשון, ולא הצליח ללמד. הוסיף לו אות
אחת משמו של הקדוש ברוך הוא ולמד, ולמחר,
כל לשון שדבר פרעה אתו, ענה לו.

(על פי תלמוד בבלי, מסכת סוטה דף ל"ו ע"ב)

הפתגם השבועי

”כל זמן שהגור דולק אפשר לתקן”

(רבי ישראל סלנטר זצ"ל)

ספור ולחן השבת

ר' שלמה קרליבך, נהג לבקר בקביעות אסירים בכל רחבי העולם יהודים ולא יהודים כאחד. בכל מקום שנקרה אליו, נסה לבקר את האסירים המקומיים, בין אם היו בבית כלא ענק, ובין אם שהו במתקן כלא קטן. לעתים הזדמן לו לפגוש שם יהודי או שניים, אך לעתים קרובות יותר לא היה פוגש כאלה כלל. מי חש רחמים כלפי אסירים בבית כלא? פעם בשבוע בבית כלא במדינת ניו יורק, על פי הזמנת אחראי הדת היהודי, שבקש ממנו לערוך הופעה לכבוד חגגה, היו שם רבים שמונה יהודים. ההופעה הצליחה מאוד, ור' שלמה הפך אותה למסבת חגגה אמיתית. בשתמה החגיגה, פנה שלמה לאחראי הדת ואמר, בבקשה, הייתי רוצה לבקר אצל האסירים האחרים כאן. ר' שלמה נכנס לכל תא, חבק ונשק כל אסיר ושוחח אתו. אחר כך הלך לחדר האכל, למועדון, למטבח, לכל פנה ופנה שהרשו לו להכנס אליהם, ולא נח ולא שקט ולא דלג על איש. לבסוף פנה לעזב, ובצעדו צועד במסדרון, החל לרדף אחריו אסיר גדל מדות. ראביי, ראביי, הוא צעק, חכה בבקשה. ר' שלמה פנה לעמתו בפנים מאירות. כן, חבר קדוש שלי? שאל במתיקות. האיש החל להתמלא במבוכה, כמתחרט על מעשהו, ואז אזר אמן, ואמר לבסוף, פשוט אהבתי את החבוק שנתת לי קדם. אכפת לך לתת לי עוד אחד? ר' שלמה הגיב בחינת הקורן ביותר בעולם, ועטף אותו בזרועותיו בחבה. הם עמדו חבוקים שעה ארוכה. לבסוף חדל האסיר ופלט את האנחה העמקה ביותר בעולם. אוי, ראביי, אוי אחד, לא חבק אותי כך מעולם, ואז החלו דמעות לזלוג במוך פניו. אתה יודע, ראביי, הוא התעפף בצער, אם רק היו מחבקים אותי כך לפני עשר שנים, אני בטוח שלא הייתי בכלא הזה היום.